

Sygn. akt I C 2414/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Ewelina Iwanowicz

Protokolant: Aleksandra Pisera

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2016 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.**

przeciwko **A. J.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 2414/15

UZASADNIENIE

W dniu 10 września 2015 roku (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie o wydanie w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty zasądzającego na jego rzecz od A. J. kwoty 47.070,04 złotych wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP co do kwoty 28.679,64 złotych oraz wraz z odsetkami ustawowymi co do pozostałej kwoty od dnia 10 września 2015 do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż dochodzona wierzytelność wynika z umowy kredytu konsolidacyjnego

w wysokości 31.493,80 złotych zawartej przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem (...) Bankiem S.A. W dniu 4 stycznia 2010 roku na podstawie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. nastąpiło połączenie (...) Bank S.A. z (...) Bank S.A., a (...) Bank S.A. wstąpił z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki (...) Bank. Następnie z dniem 1 czerwca 2012 roku nastąpiło przeniesienie całego majątku (...) Bank S.A. z siedzibą w W. na (...) Bank S.A. z siedzibą w W.. Na podstawie art. 494 § 1 k.s.h. (...) Bank S.A. wstąpił z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki (...) Bank S.A. Z dniem 1 czerwca 2012 roku (...) Bank S.A. zmieniła nazwę na (...) Bank S.A. Pozwana nie wywiązywała się z warunków spłaty zobowiązania, wobec czego przedmiotowa umowa została wypowiedziana. Wierzyciel pierwotny wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny i wszczął na jego podstawie egzekucję. Następnie na podstawie umowy wierzytelności z dnia 4 marca 2015 roku zawartej z pierwotnym wierzycielem pozwanego, powód nabył wierzytelność względem A. J.. Strona powodowa wskazała, że na dochodzoną kwotę składa się 28.679,64 złotych tytułem niespłaconej kwoty kapitału, 13.475,37 złotych tytułem odsetek karnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela od kwoty niespłaconego kapitału za okres od dnia występowania zaległości w spłacie do dnia 25 lutego 2015 roku według stopy procentowej wskazanej w umowie każdorazowo nie wyższej niż stopa odsetek maksymalnych, 90,79 złotych tytułem kosztów wezwań, upomnień i opłat poniesionych przez poprzedniego wierzyciela, 2.985,60 złotych tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela za okres od daty zawarcia umowy bankowej do dnia jej rozwiązania według stopy odsetek określonej w umowie nie wyższej niż stopa odsetek maksymalnych oraz 1.838,64 złotych tytułem odsetek karnych stanowiących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP rocznie naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 26 lutego 2015 roku do

dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w niniejszej sprawie. Mimo wezwań do zapłaty i poinformowania o zmianie wierzyciela, pozwana nie uregulowała przedmiotowego zobowiązania.

(pozew – k. 2 – 9)

Postanowieniem z dnia 2 października 2015 roku z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Zgierzu.

(postanowienie – k. 10)

Po wpłynięciu sprawy do tutejszego Sądu powód podtrzymał swoje stanowisko.

(pismo procesowe powoda – k. 13 – 17)

Na terminie rozprawy w dniu 6 czerwca 2016 roku w imieniu powoda nikt się nie stawił, pomimo prawidłowego powiadomienia o terminie. Stawiła się pozwana, która przyznała, że zawarła umowę kredytu konsolidacyjnego z (...) Bank S.A. W związku z niespłacaniem rat Bank wypowiedział umowę kredytową. Zaprzeczyła, aby Bank wystawił wobec niej bankowy tytuł egzekucyjny. Wyjaśniła, że nigdy nie była informowana o nabyciu wierzytelności przez powoda. Nadto podniosła zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem. Na wypadek uwzględnienia powództwa wniosła o nieobciążanie jej kosztami procesu.

(protokół rozprawy z dnia 6 czerwca 2016 roku – k. 84-84 v.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 października 2010 roku A. J. zawarła z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego

nr (...) /3/3/2010. Na podstawie przedmiotowej umowy pozwana otrzymała na warunkach w niej wskazanych kwotę 31.493,83 złotych, zobowiązując się do jej spłaty do dnia 16 października 2017 roku w równych miesięcznych ratach płatnych 15 dnia każdego miesiąca, w wysokości 680,52 złotych, z tym zastrzeżeniem, że pierwsza rata będzie ratą wyrównawczą, a jej wartość nie będzie wyższa niż 630,66 złotych. Oprocentowanie kredytu było zmienne, na dzień sporządzenia umowy wynosiło 19,00% w stosunku rocznym. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania na dzień sporządzenia umowy wynosiła 25,97%. W przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu rat kredytu Bank był uprawniony do pobierania od niespłaconego w terminie kredytu podwyższonych odsetek naliczonych wg stopy procentowej w wysokości średniego oprocentowania WIBOR dla 3- miesięcznych lokat na rynku międzybankowym z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększone o 25 punktów procentowych.

(przesłuchanie pozwanej – k. 84 v. w zw. z k. 84 wyjaśnień informacyjnych, uwierzytelniona kserokopia umowy kredytu – k. 67 – 73, uwierzytelniona kserokopia dyspozycji uruchomienia konsolidacyjnego kredytu gotówkowego – k. 74)

Pismem z dnia 15 maja 2012 roku (...) Bank S.A. wypowiedział rzeczoną umowę pożyczki z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia. Pismo doręczono pozwanej w trybie „awizo” z dniem 8 czerwca 2012 roku.

(przesłuchanie pozwanej – k. 84 v. w zw. z k. 84 wyjaśnień informacyjnych, uwierzytelniona kserokopia wypowiedzenia umowy kredytu – k. 75, uwierzytelniona kopia zwrotnego potwierdzenia odbioru – k. 77 – 78)

Po wypowiedzeniu umowy pozwana nie spłacała zobowiązań wynikających z przedmiotowej umowy, ani nie składała oświadczeń o zobowiązaniu się do ich spłaty. Nie występowała o rozłożenie należności na raty, czy odroczenie terminu płatności.

(przesłuchanie pozwanej – k. 84 v. w zw. z k. 84 wyjaśnień informacyjnych)

Z dniem 4 stycznia 2010 roku na podstawie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. nastąpiło połączenie (...) Bank S.A. z (...) Bank S.A. Na podstawie art. 494 § 1 k.s.h. (...) Bank S.A. wstąpiła z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki (...) Bank S.A.

W dniu 1 czerwca 2012 roku nastąpiło przeniesienia całego majątku (...) Bank S.A. na (...) Bank S.A. z siedzibą w W.. Na podstawie art. 494 § 1 k.s.h. (...) Bank S.A. wstąpił z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki (...) Bank S.A. Tego dnia (...) Bank S.A. zmienił nazwę na G. (...) Bank.

(bezsporne, nadto kserokopie odpisów z KRS – k. 42 – 47 i k. 48 – 52)

Dnia 4 marca 2015 roku (...) Spółka z o.o. S.K.A. z siedzibą w W. zawarła z powodem umowę cesji, na mocy której powód nabył wymagalne wierzytelności wyszczególnione w wykazie wierzytelności wraz z zabezpieczeniami w zamian zapłaty ceny. Do umowy załączono zestawienie przenoszonych wierzytelności w formie papierowej, wśród których jest wierzytelność w stosunku do pozwanej.

(kserokopia umowy cesji – k. 25 – 38 v., kserokopia aneksu nr (...) do umowy wierzytelności – k. 29 – 30 v., kserokopia załącznika do umowy cesji – k. 31 – 33, kserokopie odpisów z KRS – k. 34 – 38 v. i k. 40 – 41 v., kserokopia pełnomocnictwa – k. 39 – 39 v. i k. 54 – 55)

W dniu 4 marca 2015 roku pierwotny wierzyciel pozwanej sporządził pismo, w którym zawiadomił pozwaną o zbyciu wierzytelności z tytułu przedmiotowej umowy kredytu na rzecz powoda.

(kopia zawiadomienia – k. 56)

Pismem z dnia 7 kwietnia 2015 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 45.674,56 złotych wynikającej z rzeczowej umowy kredytu.

(kopia wezwania do zapłaty – k. 57 – 57 v.)

W dniu 10 września 2015 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego określający stan zadłużenia pozwanej na kwotę 47.070,04 złote.

(kopia wyciągu – k. 53)

Po umowie przelewu wierzytelności pozwana nie spłacała zobowiązań wynikających z przedmiotowej umowy, ani nie składała oświadczeń o zobowiązaniu się do ich spłaty. Nie występowała o rozłożenie należności na raty, czy odroczenie terminu płatności. Nie była przeciwko niej prowadzona egzekucja sądowa.

(przesłuchanie pozwanej – k. 84 v. w zw. z k. 84 wyjaśnień informacyjnych)

A. J. prowadzi gospodarstwo domowe z matką, która pobiera emeryturę w wysokości 1.800 złotych. Pozwana jest osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku. Utrzymuje się z prac dorywczych: sprząta mieszkania, myje okna. Zarabia około 50-100 złotych miesięcznie. Na wydatki ponoszone w gospodarstwie domowym powódki składa się czynsz za mieszkanie w wysokości 300 złotych oraz opłata za energię elektryczną 100 złotych. Pozwana ma inne zobowiązania w wysokości ponad 1.000 złotych, których nie spłaca.

(przesłuchanie pozwanej – k. 84 v. w zw. z k. 84 wyjaśnień informacyjnych)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Powód wywodzi swoje roszczenie z umowy o kredyt konsolidacyjny zawartej przez (...) Bank S.A. z siedzibą we W. – jako kredytodawcą (przedsiębiorca)

– z pozwaną A. J. – jako kredytobiorcą (konsument).

Zgodnie z art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz.U. 1997 nr 140 poz. 939 z późn. zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Natomiast za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, którą kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi (art. 3 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim, Dz. U. 2011 nr 126 poz. 715 z późn. zm.).

W przedmiotowej sprawie powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do A. J. wynikająca z zawartej z (...) sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W. umowy kredytu gotówkowego nr (...) /3/3/2010 w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał bowiem, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanej od pierwotnego wierzyciela.

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne.

W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanej wynikającą z umowy wskazanej w treści pozwu, i że pozwana powinna zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód.

Powód przede wszystkim nie przedstawił umowy przeniesienia ogółu praw i obowiązków przez (...) Bank Spółka Akcyjna w spółce (...) sp. z o.o. spółka Komandytowa z siedzibą w W. na rzecz (...) sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W.. Co prawda powód przedstawił zawiadomienie o przeniesieniu wierzytelności skierowane do pozwanej, a sporządzone w dniu 4 marca 2015 roku informujące o przedmiotowym fakcie, to jednak nie ulega wątpliwości, że powyższy dokument prywatny nie jest wystarczający do wykazania przeniesienia wierzytelności na powoda.

Z tych też względów powód nie posiada legitymacji procesowej czynnej do wystąpienia przeciwko A. J. z przedmiotowym powództwem.

W niniejszej sprawie pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem zatem również zarzut ten wymagał rozważenia.

Istotna była zatem kwestia wymagalności roszczenia – rzutująca na datę przedawnienia oraz kwestia ewentualnego przerwania biegu przedawnienia. Pozwana nie kwestionowała bowiem co do zasady faktu zadłużenia.

W myśl art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenie okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Termin przedawnienia roszczenia banku wobec osoby nie będącej przedsiębiorcą wynosi trzy lata (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.10.2003 r. sygn. akt II CK 113/02, publ. OSP 2004/11/141).

Przepis art. 120 k.c. wprowadza ogólną regułę ustalania początku biegu terminu przedawnienia, zgodnie z którą bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia wymagalności roszczenia. Wymagalność roszczenia należy rozumieć

jako stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Dlatego też należało uznać, że początek biegu przedawnienia w niniejszym przypadku związany jest z datą skutecznego złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu i upływem wskazanego w nim 30-dniowego okresu wypowiedzenia, co nastąpiło z dniem 8 lipca 2012 roku.

Okolicznością niesporną jest, w świetle art. 118 k.c., to iż roszczenia powoda, jako związane z działalnością gospodarczą – przedawniają się z upływem trzech lat. (...) Bank S.A. wypowiedział pozwanej umowę kredytu ze skutkiem od dnia 9 lipca **2012 roku** w konsekwencji termin wymagalności całego kredytu rozpoczął bieg w dniu 9 lipca 2012 roku i upłynął z dniem 9 lipca 2015 roku.

Dotyczy to również żądanych odsetek za opóźnienie, gdyż roszczenie o odsetki przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego (wyrok SN z dnia 20 października 2006 roku, IV CSK 134/05, Lex nr 607274).

Należy przy tym wskazać, iż wstąpienie przez osobę trzecią – pozwanego w prawa wierzyciela nie miało wpływu na bieg terminu przedawnienia, który nie uległ przerwaniu wskutek przejścia wierzytelności na inną osobę.

Nadto należy zważyć, że powód nie udowodnił, że wobec pozwanej został wystawiony bankowy tytuł egzekucyjny, a tym bardziej, że został on zaopatrzony przez Sąd w klauzulę wykonalności lub że wszczęto na jego podstawie egzekucję, co skutkowałoby przerwaniem biegu terminu przedawnienia.

W niniejszej sprawie nie doszło również do innych okoliczności skutkujących przerwaniem biegu terminu przedawnienia takich jak uznanie właściwe czy niewłaściwe długu.

W związku z powyższym zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego uznać należało za zasadny.

W ocenie Sądu, niezależnie od dwóch powyższych podstaw do oddalenia powództwa, powód nie udowodnił wysokości dochodzonego roszczenia. Brak jest w aktach sprawy zestawienia, z którego by wynikało, ile rat uregulowała pozwana, kiedy je wpłaciła, w jaki sposób zostały one zarachowane. Brak jest precyzyjnego wskazania sposobu naliczenia odsetek każdego rodzaju. Wątpliwości Sądu wzbudziła także wskazana przez powoda data wymagalności roszczenia, zarówno co do kwoty głównej jak i odsetek, zwłaszcza karnych, która nie pokrywała się z datą wypowiedzenia umowy kredytu. Powód w żaden sposób nie udowodnił również zasadności jak i wysokości dochodzonej kwoty 90,79 złotych tytułem kosztów wezwań, upomnień i opłat poniesionych przez poprzedniego wierzyciela. W ten sposób nie sposób była przyjąć, wobec zakwestionowania tej okoliczności przez pozwaną, iż powód sprostał ciężarowi dowodu z tym zakresie. Oczywiście dowodem na wysokość roszczenia objętego niniejszym powództwem nie może być wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z 10 września 2015 roku wobec regulacji art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 157).

Wobec powyższego Sąd oddalił powództwo w całości.